

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Ing. J. V.**
zastoupen advokátem Mgr. Janem Petrášem
sídlem Palackého 71, 547 01 Náchod

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2023, č. j. KUKHK-36374/DS/2023-3 RK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 22. 12. 2023 domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jaroměř (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 10. 2023, č. j. PDMUJA-51458/2023, sp. zn. ODSH-7800/2023-11 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že dne 29. 3. 2023 v 16:44 hodin řídil osobní vozidlo tovární značky Porsche, reg. zn. (dále jen „předmětné vozidlo“) v obci Jaroměř, ul. Na Vrších směrem na Hořenice, kde byl zastaven a kontrolován hlídkou MP Jaroměř z důvodu porušení rychlostního limitu upraveného na 30 km/h, a to dopravní značkou „č. B20a – nejvyšší dovolená rychlost“, když jeho vozidlu byla měřícím zařízením TruCAM, výr. č. TC005131, naměřena rychlost 74 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h, rychlost jízdy 71 km/h, čímž porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a spáchal tedy z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. Za to mu byl uložen trest pokuty ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tj. zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti.
4. Žalovaný zrekapituloval obsah odvolání, průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti s odkazem na listiny, fotodokumentaci a DVD záznam, vše založené ve správním spise a uvedl, že považuje za prokázané, že k přestupku došlo tak, jak je uvedeno v prvoinstančním rozhodnutí. K odvolací námitce vztahující se k porušení práva na spravedlivý proces tím, že žalobci nebyla umožněna jeho osobní účast u ústního jednání, uvedl, že byl řádně zastoupen zmocněncem.
5. Odvolací námitky celkově vyhodnotil jako nevěrohodné a účelové, pro rozhodnutí o odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek přitom shledal dostatek podkladů.

II. Shrnutí žalobních bodů

6. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí, a to pro jeho nepřezkoumatelnost, nezákonnost a vady řízení, navrhl jeho zrušení spolu se zrušením prvoinstančního rozhodnutí a zároveň, aby mu byly přiznány náklady řízení.
7. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když mu nebylo umožněno se osobně účastnit řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně. Nemohl se osobně účastnit jednání, a proto dopisem ze dne 21. 9. 2023 požádal o odročení jednání. Této žádosti nebylo vyhověno s odůvodněním, že žalobce je zastoupen zmocněncem. Šlo tedy k jeho tíži, že využil svého ústavně garantovaného práva na právní pomoc a zvolil si pro předmětné řízení zmocněnce (advokáta). Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že sám žalobce byl správním orgánem I. stupně k jednání předvolán, tedy ten považoval jeho osobní účast žalobce na nutnou. Dle jeho názoru je nutné trvat na ustanovení § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„přestupkový zákon“), podle kterého může správní orgán konat ústní jednání bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu, když v daném případě ani jedna z těchto okolností nenastala.

8. Porušení práva na spravedlivý proces shledává žalobce též v tom, že nebyly dostatečně vypořádány jeho důkazní návrhy, např. video z měření rychlosti, přečtení návodu k obsluze měřicího zařízení, výslech policisty apod. Odmítnutí nebo neprovedení navrhovaných důkazů nebylo dostatečně zdůvodněno.
9. V druhém žalobním bodě je namítáno porušení zásady *ne bis in idem* a nedostatečné odůvodnění. Žalobce je toho názoru, že je prvoinstančním i napadeným rozhodnutím za stejný skutek potrestán podruhé. Jak plyne z provedeného dokazování, za projednávaný přestupek byl potrestán přímo na místě hlídkou MP Jaroměř, když vůči němu vydala dne 29. 3. 2023 příkaz na místě, byla mu uložena pokuta ve výši 1.000 Kč, kterou na místě platební kartou ihned zaplatil. Tato částka byla žalobci následně hlídkou vrácena. Tato skutečnost však dle žalobce už nemůže mít vliv na vydané a pravomocné rozhodnutí (příkaz na místě), kterým byl přímo odsouzen a potrestán. Případné přezkumné řízení však v dané věci neproběhlo.
10. V třetím žalobním bodě žalobce namítl věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Při měření rychlosti nebyly dodrženy standardy a základní pravidla, toto měření tedy bylo provedeno chybně. Žalobce nemá jak prokázat nižší dosaženou rychlost, proto navrhl obstarání návodu k obsluze měřicího zařízení a výslech policisty, který by popsal průběh měření. V řízení nebylo nijak prokázáno, že by případná nesprávná manipulace s měřicím přístrojem vedla automaticky k anulování snímku.
11. Žalobce se též domnívá, že v daném případě nebyla naplněna ani formální, ani materiální stránka daného přestupku. Byl totiž hlídkou změřen na přehledném úseku bez zvýšeného výskytu chodců, mimo městskou zástavbu, při výjezdu z obce, kde by ani případná dosud neprokázaná rychlost cca 70 km/h jízda nepředstavovala společensky škodlivé jednání. Rychlostní omezení na maximální povolenou rychlost 30 km/h nemá relevantní opodstatnění, je zvoleno nevhodně a nedůvodně. Nadto nelze odhlédnout od dobrého stavu vozovky a velmi dobrého stavu předmětného automobilu. Ostatně ani žalovaný a ani správní orgán I. stupně se dostatečně s tvrzenou absencí materiální stránky přestupku nevypořádaly.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. V písemném vyjádření k žalobě ze dne 13. 2. 2024 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval předcházející průběh správního řízení, a zejména s ohledem námitku porušení práva na spravedlivý proces zdůraznil, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání cestou svého zmocněnce [pozn. soudu: k jednání konanému dne 4. 10. 2023]. V předvolání byl řádně poučen o svých právech a povinnostech. Dne 21. 9. 2023 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o odročení ústního jednání, ve které bylo pouze uvedeno, že žalobce je v zahraničí s plánovaným návratem 12. 10. 2023. K podání nebyly přiloženy žádné podklady, které by umožňovaly posoudit důvodnost žádosti, a ani nebylo uvedeno, že by se jednalo o dlouhodobě naplánovaný pobyt v zahraničí. Vzhledem k tomu, že žalobce omluvu řádně

a včas nedoložil, správní orgán I. stupně omluvu nepřijal jako důvodnou. Jeho zmocněnec se jednání zúčastnil. K důkazům, které žalobce navrhnul, správní orgán I. stupně pro jejich nadbytečnost nepřistoupil.

13. K námitce žalobce, že byl za předmětný přestupek strážníky městské policie potrestán na místě, žalovaný uvedl, že z přiloženého DVD záznamu vyplývá, že zaplacená částka byla na místě žalobci vrácena, příkazový blok nebyl vystaven a z evidenční karty řidiče je zřejmé, že tento přestupek nebyl zaznamenán.
14. Důvodem omezení rychlosti v místě, kde k přestupku došlo, je pohyb chodců a jejich přecházení přes komunikaci, neboť tam nejsou chodníky ani přechod pro chodce.
15. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí označil za věcně správné a odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání postupem předvídaným v § 51 s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž **žalobu důvodnou neshledal**.
17. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení přestupku Městské policie Jaroměř ze dne 14. 4. 2023, č. j. 2023/001264, obsahující fotodokumentaci překročení nejvyšší dovolené rychlosti silničním laserovým rychloměrem TruCAM, vyr. č. TC 005131.
18. Spolehlivost rychloměru byla ověřena ověřovacím listem č. 8012-OL70255-22, ze dne 3. 5. 2022. Z osvědčení vystaveného dne 11. 2. 2019 strážníkovi městské policie P. K., č. služebního průkazu, bylo zjištěno, že absolvoval školení operátora laserového měřiče rychlosti TruCAM včetně dokumentačního zařízení a opravňuje ho k nastavení měřiče, volbě stanoviště a metodiky měření, měření rychlosti měřičem TruCAM a zpracování pořízených záznamů v programu SW TruCAM Image Viewer. Z úředního záznamu Městské policie Jaroměř ze dne 8. 4. 2023 vyplynulo, že dne 29. 3. 2023 prováděla hlídka měření rychlosti, když v 16:44 hod. změřila předmětné vozidlo, jehož řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 44 km/hod. Vozidlo bylo zastaveno a řidič byl vyzván k prokázání totožnosti, následně byla provedena lustrace osoby řidiče, lustrace RZ vozidla a dechová zkouška, vzhledem k právní kvalifikaci přestupku hlídka na místě řidiče poučila. Též byl proveden záznam na osobní kameru. Součástí spisu byl i kamerový záznam, z něhož je zřejmý průběh kontroly a ztotožnění řidiče, dále jednání policistů a jejich postup při vrácení vybrané částky. Je patrné, že řidič byl na místě projednáván za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, ten s projednáním přestupku na místě souhlasil a prostřednictvím platebního terminálu částku ve výši 1.000 Kč uhradil. Podpis pokutového bloku není zaznamenán.
19. Správní orgán I. stupně dne 20. 7. 2023 vydal příkaz, který byl žalobci doručen dne 27. 7. 2023. Dne 1. 8. 2023 podal prostřednictvím svého zástupce blanketní odpor, který

následně dne 21. 8. 2023 doplnil. Dne 14. 9. 2023 správní orgán I. stupně zaslal žalobci, resp. jeho zástupci, uvědomění o pokračování v zahájeném řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 4. 10. 2023. Dne 21. 9. 2023 obdržel správní orgán I. stupně žádost žalobce o odročení ústního jednání, a to z důvodu jeho zahraničního pobytu s plánovaným návratem 12. 10. 2023.

20. Dne 4. 10. 2023 se konalo ústní jednání za účasti právního zástupce žalobce (resp. jeho koncipienta). Ten doložil výpis z bankovního účtu, ze kterého je patrné, že žalobce dne 29. 3. 2023 zaplatil Městu Jaroměř 1.000 Kč platební kartou, s tvrzením, že má za to, že je žalobce podruhé trestán za stejný skutek, za který mu již byla pokuta uložena, na čemž nemění nic ani fakt, že tato skutečnost není zapsána v kartě řidiče. Uvedl také, že v daném případě nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Následně bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému žalobce podal včasné odvolání. V něm nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, který se dle jeho názoru nedostatečně vypořádal s jeho argumentací, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces, když mu nebyla umožněna osobní účast na jednání a byla porušena zásada *ne bis in idem* za situace, kdy mu za projednáváný přestupek byla uložena pokuta 1.000 Kč, která byla na místě uhrazena. Zdůraznil, že na právní moc příkazu na místě nemělo vrácení předmětné částky žalobci již vliv. Dle žalobce nebyla naplněna ani formální a ani materiální stránka přestupku a žádal o doložení nového ověřovacího listu měřicího zařízení, návod k obsluze měřicího zařízení, vč. výsledku policisty, který měření prováděl, a videa z prováděného měření. Stejně tak se podle žalobce správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkou absence materiální stránky přestupku. V dané věci měl být zkoumán mj. charakter místa jednání, povaha komunikace a skutečnost, zda jednání žalobce nějak ohrozilo bezpečnost a plynulost provozu v daném místě. Odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
 21. Předně krajský soud uvádí, že žalobní námitky z velké části korespondují s odvolacími námitkami. S ohledem na zásadu hospodárnosti proto upozorňuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
- Dále k jednotlivým žalobním bodům:
22. V prvním žalobním bodě je nutné zodpovědět otázku, zda správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy, pokud neakceptoval žalobcovu omluvu z ústního jednání jako náležitou, což mu neoznámil, a projednal přestupek za přítomnosti pouze jeho právního zástupce, a zda správní orgány dostatečně zdůvodnily, z jakého důvodu neprovedly žalobcem navrhované důkazy, tj. výslech policisty, který provedl měření.
 23. Dle § 80 odst. 2 přestupkového zákona *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro*

zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.

24. Dle § 80 odst. 4 přestupkového zákona *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*
25. Dle § 59 správního řádu *správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem.*
26. Podmínky náležité omluvy Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23: „Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ K tomu, aby byl správní orgán povinen omluvu obviněného akceptovat, musí být naplněny všechny tři výše uvedené podmínky. Ačkoliv se uvedený rozsudek vztahuje k právní úpravě § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, s ohledem na totožnou konstrukci možnosti konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného, tedy stejně upravenou nutnost náležité omluvy, lze jeho závěry vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.
27. Osobní účast na ústním jednání je jednou z garancí efektivního práva na obhajobu obviněného z přestupku. Výkon tohoto práva předpokládá určitý stupeň součinnosti správního orgánu a osob, které se jednání účastní. Správní orgán musí dostát své povinnosti řádně obviněného předvolat, opatřit na jednání všechny potřebné podklady, vyvinout úsilí k zajištění přítomnosti případných svědků apod. Je nutné si uvědomit, že nařízením jednání na určitý termín jsou pro tento den blokovány kapacity správního orgánu a například v případě předvolání svědků má dopad i na další osoby. S ohledem na omezené kapacity správních orgánů, případnou nutnost provádění svědeckých výpovědí apod., je zcela nežádoucí a odporující obecnému požadavku na rychlost a hospodárnost řízení (viz § 6 správního řádu), aby docházelo na poslední chvíli k přesunu termínu již nařízeného jednání. Součástí úkolů správního orgánu je i posouzení, zda v případě omluvy obviněného z přestupku jde o omluvu řádnou, s čímž souvisí i ověření údajů, kterými je omluva podložena, což přirozeně vyžaduje určitý čas. Z těchto důvodů byl do zákona vtělen požadavek náležité omluvy, jejímž atributem je i její bezodkladnost. K bezodkladnosti omluvy, jako součásti požadavků na náležitou omluvu, lze podpůrně poukázat i na obecnou úpravu § 59 *in fine* správního řádu, kde se v souvislosti s omluvou z osobní účasti při úkonu správního orgánu výslovně hovoří o povinnosti se bezodkladně omluvit
28. Byť v předmětné věci není pochyb o tom, že omluva žalobce byla učiněna neodkladně i že byl uveden konkrétní důvod, tento důvod však nebyl žalobcem před jednáním doložen. Vzhledem k nesplnění třetí podmínky tedy správní orgán I. stupně omluvu

oprávněně neakceptoval. Ze správního spisu pak vyplynulo, že ústního jednání se účastnil právní zástupce žalobce.

29. Nejvyšší správní soud již ve své předchozí judikatuře zdůraznil, že je třeba rozlišit mezi výsledkem obviněného a účastí obviněného při ústním jednání před správním orgánem (blíže viz rozsudek č. j. 2 As 111/2011-56). V případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv účastníka řízení nezbytná jeho osobní účast. Povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhopvat důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 34 odst. 1 správního řádu). Podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý obviněný právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Pokud je tedy obviněný zastoupen, zpravidla postačí, pokud se ústního jednání zúčastní pouze jeho zástupce.
30. Osobní účast obviněného, který je zastoupen, by byla vyžadována pouze tehdy, vystala-li by potřeba jej vyslechnout z důvodu zjištění skutkového stavu. V této souvislosti lze připomenout, že správní orgán může požadovat osobní konání zastoupeného v řízení jen tehdy, je-li k tomu oprávněn na základě zákona. Správní orgán tedy může účastníka předvolat k výsledku pouze tehdy, pokud je jeho osobní účast nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu (blíže viz např. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008-61). Ze správního spisu krajský soud zjistil, že osobní účast žalobce na ústním jednání správní orgán I. stupně nevyžadoval a nebyla ani nezbytná.
31. Ústní jednání, které bylo konáno za přítomnost právního zástupce žalobce, a za situace, kdy žalobce nebyl předvolán k výsledku, bylo tedy konáno v souladu se zákonem (s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013-37, a ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21).
32. K otázce provedení navržených důkazů se Nejvyšší správní soud také již opakovaně vyjadřoval. Např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009 č. j. 5 As 29/2009-48, uvedl, že „*správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo.*“. V rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „*odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto*“. Ve správním řízení pak hraje důležitou roli rovněž zásada hospodárnosti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 9 As 101/2010-101, současně platí, že „*vedle náležitého zjištění skutkového stavu a z toho plynoucí jednoznačnou vazbu na zásadu tzv. materiální pravdy je však třeba ještě připomenout i vazbu na další zásadu správního řízení, a sice zásadu hospodárnosti a rychlosti řízení; (...) I proto je tedy nezbytné vždy důkladně zvážit, zda je provedení určitých důkazů skutečně nezbytné, což závisí na individuálních okolnostech každé věci a jejich posouzení správním orgánem, který dané řízení vede.*“

33. Krajský soud je názoru, že se oba správní orgány vypořádaly se všemi žalobcem uplatněnými důkazními návrhy dostatečným způsobem. Správní orgán I. stupně na str. 4 a 5 prvoinstančního rozhodnutí uzavřel, že předestřené důkazy jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zejména s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 50/2015-38, 7 As 83/2015-56 a 6 As 144/2016-36 že je v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku, který obsahuje fotografii vozu, údaje o daném měření a ověřovacího listu silničního rychloměru. V návaznosti na odvolací námitku k této otázce pak žalovaný v napadeném rozhodnutí rozvedl, že v rámci správního řízení nevyšla najevo žádná pochybnost o správnosti provedeného měření předmětného vozidla a že shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá závěr o tom, že žalobce překročil maximálně povolenou rychlost. Ostatní důkazní návrhy – výslech strážníka či vypracování znaleckého posudku – správní orgány odmítly provést z důvodu nadbytečnosti, což řádně odůvodnily. S tímto postojem se soud zcela ztotožnil.
34. První žalobní bod spočívající v porušení práva na spravedlivý proces tak soud považuje za nedůvodný.
35. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že za tento skutek již byl strážníky potrestán na místě, když jim uhradil pokutu ve výši 1.000 Kč bezhotovostním převodem. Účastníci řízení shodně uvádějí, že v rámci policejní kontroly došlo k „zazmatkování“ strážníků, kteří nejprve jednání žalobce právně kvalifikovali jako přestupek dle § 125 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, po bezhotovostním zaplacení si toto pochybení uvědomili a neprodleně žalobci vrátili v hotovosti jím uhrazenou sumu. Důvodnost tohoto žalobního bodu tak stojí zodpovězení otázky, zda lze za okamžik nabytí právní moci příkazu na místě považovat okamžik uhrazení pokuty.
36. Dle § 92 odst. 1 přestupkového zákona *je-li příkazem na místě ukládána pokuta nebo peněžitá záruka za splnění povinnosti, obdrží obviněný příkazový blok. Podpisem příkazového bloku obviněným se příkaz na místě stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Nemůže-li obviněný peněžitou povinnost na místě splnit, vydá se mu příkazový blok na peněžitou povinnost na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení, o lhůtě splatnosti a o následcích nezaplacení. Náležitosti příkazového bloku upravuje druhý odstavec citovaného ustanovení.*
37. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zdůraznil, že *„blokové řízení je svou povahou řízením specifickým, zkráceným, zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení se svým výsledkem - uložením pokuty“* (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007-117). Rovněž judikoval, že *„blokové řízení je vedle řízení příkazního jednou z forem zkráceného řízení o přestupku, jehož výsledkem je individuální správní akt, tj. rozhodnutí v materiálním smyslu, jímž se obviněnému z přestupku ukládá povinnost zaplatit pokutu. Přes svou neformální povahu je tedy blokové řízení o přestupku druhem správního řízení a jeho výsledek je třeba považovat za rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.“* (viz rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2009, č. j. 5 As 16/2008-68, č. 1797/2009 Sb. NSS). Ve vztahu k rozhodnutí vydávanému v daném typu řízení přitom Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 58/2007-117 postuloval, že *„zatímco výsledkem řízení podle § 67 a násl. zákona o přestupcích je formalizované rozhodnutí o předepsaných náležitostech (§ 77), které je možno napadnout odvoláním (§ 81 a 82), a následně navrhnout jeho přezkoumání soudem (§ 83), je jediným výstupem blokového řízení tzv. pokutový blok (§ 85)“* [pozn. soudu: dle nové

úpravy § 92 přestupkového zákona]. Lze doplnit, že proti uložení pokuty se podle § 84 odst. 2 přestupkového zákona nelze odvolat a žaloba proti němu je se zřetelem k ustálené rozhodovací praxi správních soudů nepřipustná (srov. zejména rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003-46, č. 505/2005 Sb. NSS).

38. Dle názoru krajského soudu lze jednoznačně za okamžik nabytí právní moc příkazu na místě určit okamžik podpisu pokutového bloku. Teprve tímto podpisem stvrzuje svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 2 As 89/2008-54).
39. Žalobce ostatně ani ve správním ani v řízení před soudem netvrdil, že by pokutový blok podepsal, příkaz na místě tedy nenabyl právní moci. Žalobce tedy za dané jednání není trestán podruhé. Ani druhý žalobní bod není důvodný.
40. Krajský soud konstatuje, že nesdílí názor žalobce, že by se správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný nevypořádal s jeho tvrzením, že mohlo dojít k chybě měření, případně mohl být měřicí přístroj špatně zkalibrován. Stejně jako oba správní orgány tak posoudil námitky žalobce s ohledem na jejich obecnost jako účelové, když během celého správního řízení a ani v řízení před soudem nerozporoval žádné konkrétní skutečnosti, které měly zapříčinit nesprávnost měření.
41. V této souvislosti lze zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37, v němž tento soud poukázal na skutečnost, že pachatelé přestupků spočívajících v překročení maximálně dovolené rychlosti používají typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.).
42. Za této situace krajský soud stejně jako správní orgány považuje žalobcem požadované provedení důkazu návodem, resp. výpovědí policistů, za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti, ve správním spise je též založeno i Osvědčení vystavené strážníkovi městské policie P. K. Námitky žalobce ohledně měření vzhledem k jejich obecné a standardizované podobě tak nebyly způsobilé výsledkem měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k dalšímu ověřování tohoto výsledku, např. provedením žalobcem navržených důkazů.
43. K námitce absence materiální stránky přestupku krajský soud zdůrazňuje, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45). Samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší, než nepatrný. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že bylo dovozeno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, a to porušení zájmů na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě 41 km/h, bezpochyby porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje. O tom, že zákonem požadovaná míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb. Žalobce

se dopustil výrazného překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž nebyly shledány žádné výjimečné okolnosti, které by mohly vyvolávat nenaplnění materiální stránky přestupku. Těmi nemůže být ani skutečnost, že předmětné vozidlo je vyšší třída vozu s nadstandardní výbavou (senzory pro upozornění na překážku před vozem, s velmi krátkou brzdou dráhou).

44. Vyšší než v daném místě povolená nejvyšší rychlost je nebezpečná pro řidiče samotného i ostatní účastníky silničního provozu a jsou zde i očekávání ostatních řidičů, resp. jejich rozumný předpoklad či spolehnutí se na chování ostatních účastníků silničního provozu podle zákona. Společenským konsenzem byly stanoveny limity nejvyšších dovolených rychlostí na daných úsecích pozemních komunikací na úrovni obecně závazného pravidla a zákonodárce pak stanovil, jakými jednáními je naplněna skutková podstata přestupku, čímž vyjádřil, že takové jednání není v zájmu společnosti. Krajský soud sdílí závěr žalovaného, že materiální znak přestupku nelze vyloučit na základě toho, že nedojde k přímému ohrožení osob nebo majetku. V podrobnostech soud odkazuje na závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť se s nimi zcela ztotožňuje, přičemž rozhodnutí správních orgánů tvoří nedílný celek.
45. Správní orgány se též dle krajského soudu dostatečně vypořádaly i s tím, v jakém místě je omezení rychlosti umístěno, když zejména správní orgán I. stupně podrobně rozvedl, že se jedná o místo, kde je pozemní komunikace z obou stran obydlena, nenachází se zde chodníky ani přechody. Mohou se zde pohybovat ve zvýšené míře též cyklisti. Vedle značky „č. B20a-nejvyšší dovolená rychlost“ je z tohoto důvodu umístěna i značka „A 12a - Chodci“. Žalovaný se pak ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně.
46. Krajský soud uzavírá, že neshledal nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a neshledal žádné takové vady v řízení před orgánem I. stupně ani žalovaného, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutkový stav zjištěný správními orgány odpovídá obsahu správního spisu a správní orgány postupovaly v souladu se základními zásadami správního řízení. I uložené sankce považuje krajský soud za přiměřené.

V. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činností vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. března 2024

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně